

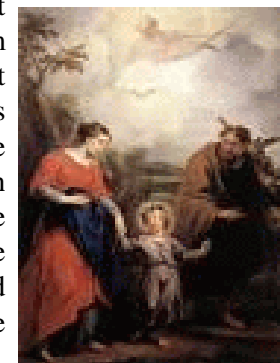
Inleiding

Waarom wij in onze tijd grote behoefte hebben, is om een eerlijk beeld van Jesjoea en een eerlijk antwoord op de vraag of deze Godmens een historische figuur was. Ook hoe het zit met het vroege christendom. Het gaat ons vooral om het tijdvak dat ligt tussen Jesjoea en het concilie van Nicea in 325, waarvan men algemeen aanneemt dat de kerk het won van kettters en scheurmakers. Feit is dat de eerste christenen sterk op zichzelf gericht waren, net als de gemeenschap van Qumran. Ze stelden hoge eisen aan toelating van nieuwe leden, o.a. een driejarig dooponderricht. Wij lezen echter nergens dat Jesjoea en de apostelen eveneens zulke hoge eisen stelden, zeker niet tijdens Pinksteren, waar er wel 3000 ineens toetraden. Voor zover wij kunnen nagaan is het eenvoudige geloofsleven in de tijd van o.a. katharen, bogomielen, en christus-culten, die spraken over de 'Christus in het hart', en niet over een historisch personage, in drie eeuwen tijd uitgegroeid tot een intellectuele geloofsgemeenschap. Het presenteerde zich in de vorm van een redelijke filosofie, vol Grieks-mythologische en wijsgerige formuleringen. De kerkvaders ontleenden hun begrippen aan het neoplatonisme. De traditie als hoofdsom zegevierde over de andersdenkenden, en op de kerkelijke concilies kwam de dogmatisering tot stand. Kettters werden verworpen als dwarsliggers en eenzijdige mensen. Kerkvaders als Irenaeus en Athanasius konden zegevieren vanwege hun manipulatie om in de theologie allerlei zaken sluitend te maken.

De echte gelovigen wilden echter géén christenen zijn in de zin van de kerkvaders, en ook niet een voortzetting van het jodendom zijn. De eerste christenen vormden een vernieuwingsbeweging, die zich als een soort mysterieschool voortzette, maar dan zonder strikte geheimhouding van de mysteries. Zie Marcus 4:11. De leer van deze eerste christenen is precies in overeenstemming met die der oude mysteriescholen, zoals in Egypte en Griekenland, waar wél een bepaalde vorm van geheimhouding gold. Het christendom van de kerkvaders daarentegen werd een geloof, als een systeem van verschillende meningen, die betrekking hebben op oncontroleerbare overtuigingen aangaande bovennatuurlijke zaken. Leerlingen en nieuwkomers konden daarentegen troost putten uit de

religieuze begrippen die men erop na hield, zoals een zalige hemel in het hiernamaals voor onsterfelijke zielen.

Christendom als "geloof" is een verstandelijk beredeneerd systeem, terwijl het de christ-gelovigen ging om de innerlijke doorbraak van het licht in de harten der mensen, waardoor vernieuwing in het denken en handelen tot stand komt, de nieuwe mens. Zoiets is geen aangeleerde les van het verstand, maar ontplooiing van het ware zélf van de mens. Het geloof is geen verstandelijke Gods- en wereldbeschouwing, of het staan in een bepaalde traditie. Het ware geloof in het Verbond (de Torah) is een levensvernieuwing, een innerlijk proces en géén traditioneel historisch geloof, waarbij men in de kerk en haar dogma's gelooft. Het verstand won het in uitwendige zin van de geest, zodat het vroege christendom een geloof werd dat bestond in formuleringen, belijdenissen en veel uiterlijk vertoon van kerken en geestelijken. Jesjoea was hiervan niet de Stichter, dit indien men uitgaat van een historische figuur, wat nog niet bewezen is. Het zijn -tragisch genoeg- mensen die zeggen dat ze Zijn volgelingen waren, maar die Hem niet goed hebben begrepen die het christendom hebben gesticht. Jesjoea zelf zou een soort school hebben gesticht, en stelde Zichzelf als voorbeeld van de mysterie-weg die de leerlingen hadden te gaan. De (huis)gemeenten (geen kerken) die gevormd werden door de apostelen dragen allen de wezenlijke kenmerken van scholen. Zij beleden dat God voor hen een Geest was, de scheppende Wijsheid en Bron des Levens, de Onzienlijke, dus geen drie-eenheid. En dat de Christuskracht voor hen de vertegenwoordiger van de Geest(enwereld) was, die harmonie in de zintuiglijke wereld bracht, waar de disharmonie nog overheerste. De kerkvaders leerden juist dat God een Persoon was, een drie-in-één Persoon, en dat de mens zelf eens een God zou worden. Ook leerden de kerkvaders vóór Augustinus de al-verzoening (Origenes). Pas door Augustinus is de erfzondeleer en uitverkiezingsleer geïntroduceerd. De godheid als drie-in-één persoon

Drie-eenheid

was superieur aan de duivel, die het in zijn eentje tegen de drie moest opnemen/afleggen (ongelijk verdeeld).

Voor de ware gelovigen bestonden er drie werelden (realiteiten) n.l.: de wereld der geesten, de zintuiglijke wereld, én de wereld der demonen. Zij beleden dat de mens sinds Adam los leeft van de geestenwereld en onder het gezag staat van de demonische wereld, en dat de mens op deze weg zijn bestemming dreigt mis te lopen. Slechts de wáre mens die herboren is staat in verbinding met de wereld van de Geest en handelt daar ook metterdaad naar. Bij hem heeft het wonder der bewustwording plaatsgevonden, waardoor hij weer tot wáre mens werd. Dit verschilt wezenlijk van een intellectueel en verstandelijk beschouwen, en is de openbaring of bewustwording van Christus, het opstaan uit de geestelijke dood en een geleid worden door de Geest.

De mens die in de zintuiglijke wereld leeft, leeft bij inbeeldingen en voorstellingen. Hij beeldt zich een God in, die een soort drie-eenheid zou vormen en maakt daar dogma's van, bouwt een religie en eredienst op, en noemt dat zijn 'geloof'. Alzo stelt men de theologie gezaghebbend.

Echter, de mens die in Christus is, leeft pas werkelijk als wáre mens. Hij is zich bewust geworden wie hij is, wie 'God in Christus' voor hem is. Dat is niet een voor-waar-houden van dogma's, maar het innerlijk tot rust komen in de wereld van de Geest, waardoor men zijn bestemming verwerkelijk. Door het geloof woont Christus in het hart. Dat houdt een totaal nieuw leven in, verlost uit de zintuiglijke gebondenheid en kortzichtigheid. De meeste christenen leven bij geloofs-belijdenissen en dogma's. Abraham daarentegen als vader der gelovigen, leefde bij geloofs-beslissingen!

Hoe komt men tot die 'zekerheid des geloofs'? Dan leert men eerst zichzelf en de onzekerheid van al het zintuiglijk waarneembare kennen. De maatschappij was door de kerkvaders eveneens in drie delen verdeeld: Boven in de hemel de godheid, en op aarde Zijn

vertegenwoordigers (de geestelijke stand of clerus), en daarnaast de leken of werkende klasse.

De onzekerheid des levens

Zou er op aarde nergens solide zekerheid te vinden zijn, waardoor wij volle rust kunnen verkrijgen? Het lijkt alsof alleen de dood onze enige zekerheid en uiteindelijke rust is. Welk mens, welk instituut, welke organisatie of wat dan ook, kan ons zekerheid verschaffen waar wij volkomen houvast aan hebben in leven en in sterven? Helaas, niemand kan ons garanderen dat we niet zullen sterven, noch dat wij innerlijke rust en vrede zullen verkrijgen via mensen of instellingen. De Rooms Katholieke kerk zegt dat ze geen zekerheid kan geven. Zo blijft het leven grillig, vol gevaren, wisselvallig, veranderlijk, onheilspellend en zelfs verraderlijk. Wel vertoont het leven enerzijds schone kanten, opbloei, veelvormigheid en actie. Anderzijds toont het leven afbraak, destructie, grauweheid en neergang. Graag zouden wij mensen het leven wat meer statisch zien, maar daaraan kunnen wij met z'n allen niets toe- of afdoen. Het dynamische van het leven brengt met zich het tijdelijke en veranderlijke mee. Wij kunnen onze klokken wel stilzetten, maar dat is zelfbedrog, daar de tijd ondanks dat toch voortgaat. Juist dat verder gaan van de tijd baart ons zoveel onzekerheid. Wat morgen is weten wij immers niet. Wij leven, zijn bezig met allerlei dingen en doen alsof we altoos zullen leven. Wij bouwen, planten, fabriceren, kopen en verkopen en gaan op in het leven. Heeft het leven ons slechts bezigheden te bieden waarvan Salomo zegt dat het alles moeite en verdriet geeft? Kunnen wij er met z'n allen niet iets moois van maken door op te houden met oorlogen en allerlei kwade praktijken? Houdt het leven ons voor de gek? Waarom is het leven zo verscheurd, fragmentarisch, waardoor wij de zin ervan niet meer verstaan? Waarom zoveel onvrede over de huidige gang van zaken van het leven, de onvoldaanheid in ons mensen, dat wat Salomo het 'leven der ijdelheid' noemt? Had deze man een pessimistische kijk op de dingen? Hij beweert dat zelfs rijkdom en vreugde zaken zijn die ons geen blijvend geluk brengen, dit terwijl de meeste mensen daarnaar juist jagen. Wat zullen wij dan nog op aarde zoeken uit te voeren ter bevrediging van ons innerlijk? Moeten wij

levenshaters worden, gezien het leven één grote kwelling des geestes wordt genoemd, Prediker 2:17?

Horen of lezen wij de dagelijkse nieuwsberichten, dan wordt men ook niet vrolijk. Rampen (van ongekende omvang zoals de Tsunami of zeebeving rond 11 Aziatische landen o.a., Indonesië, India, Thailand, etc., met reeds 225.000 doden) ongelukken, oorlogen, moordpartijen, misstanden, martelingen, overvallen, terroristische aanslagen, schandalen, en vul verder zelf het rijtje maar aan. Doe daarbij de vele ziekten, zorgen en noden die het leven zwaar maken, en we hebben een

niet al te rooskleurig beeld van wat het leven ons wérkelijk biedt. Wij hebben een supertechnische wereld opgebouwd, vol met ultramoderne toepassingen. Wij hebben moderne transportmiddelen, communicatiesystemen, moderne steden met grote winkelcentra en industriegebieden. Wij vliegen de hele wereld rond in enkele uren tijds. Wij verplaatsen ons in snel tempo met treinen, boten en auto's. Gevaren? Ja, die kleven overal aan. Het verkeer eist dagelijks vele slachtoffers.

Het deelnemen aan en gebruiken van de moderne technische vooruitgang brengt vele risico's met zich mee. Techniek verschaft ons géén zekerheid. Altijd blijft het gevaar aanwezig van te kunnen verongelukken, van materiaalmoetheid, van storingen, etc. Wij leven in en met grote risicofactoren, doch accepteren dat en calculeren dat enigszins in, hoewel we er in veel gevallen chauvinistisch mee omgaan. Wij hebben ontwikkelingen in gang gezet, die kennelijk niet meer te stoppen zijn. Wij weten wel dat niets hier op aarde volmaakt is, en niets oneindig is. Waar zal dan bijvoorbeeld het einde zijn van onze huidige samenleving? Waar en wanneer zal het einde zijn aan onze huidige toename van verkeersproblemen? Dagelijks fileleed, en toch produceren de automobiefabrikanten op volle toeren. Wat een gigantisch energieverbruik, met daarbij de milieuvervuiling! Het land is vol met

auto's, wegen, spoorbanen, en menselijke bouwsels. Straks is het land overvol. En daarna?

De zekerheid des geloofs

Dat spreekt de meeste mensen niet aan. Dat is zo wazig. Het klinkt zo religieus. Het lijkt of men daardoor in een andere wereld zou treden die sur-realistisch is, buiten de waarneembare werkelijkheid. De hang naar innerlijke rust en vrede zoeken de meeste mensen liever te bevredigen in materiële zaken. Het geestelijke is voor hen te vaag. Men vergeet echter dat men zelf een geestelijk-lichamelijk bestaan heeft. De geest is niet tot rust te brengen in het fysieke en materiële. Onze geest dient het hogerop te zoeken. Dat is geen luchtbel, dat is niet het najagen van onhaalbare idealen. Het is volle werkelijkheid, zoals ook onze voorvaders vanuit die werkelijkheid de vraag stelden, wat onze enige troost is beide in leven en sterven.

Wetenschappers en fysici (o.a. de Nobelprijswinnaars Niels Bohr en Werner Heisenberg) gaan steeds meer ertoe over te stellen dat wij mensen allen in bedrog leven, menend dat er een werkelijke en waarneembare wereld zou bestaan. Onze waarnemingswereld geeft ons géén juist beeld van de ware werkelijkheid vanwege onze beperkingen. Pas als die beperkingen van ons zouden weggenomen zijn, zouden wij de ware werkelijkheid zien, zoals ook de profeet Elisa, zie 2Koningen 6:16. Achter onze waarnemingen gaat blijkbaar de ware werkelijkheid schuil. De uitvinders van de quantum-mechanica bevestigen dit. Wáár kunnen wij ons alsdan nog op verlaten? Waar is enige zekerheid te vinden? Leven wij in een uitzichtloze wereld? Waar is de bron waaraan wij onze innerlijke dorst naar vrede en geluk kunnen lessen?

Het uitwendig religieus-worden kan ons niet die vrede verschaffen die alle verstand te boven gaat, gezien het verstand ons in de steek laat of om de tuin leidt. Naar blijkt is er slechts één fontein der eeuwige jeugd, die ligt in de openbaring van de Christus-kracht in of aan ons hart. Geen leed zal het ooit uit ons geheugen kunnen wissen wanneer deze driewerf gelukzalige openbaring ons ten deel is gevallen. En dat geheel onverwacht, ongezoekt, wanneer het ons overkomt: Ziet hier ben Ik!

Het is waar, er kan veel wee en verzuchting aan voorafgaan, waarin géén rust en vrede aanwezig is. De afstand tussen Schepper en ons is onoverbrugbaar, en wij, we zijn onwillig en verlamd. Wát wonder wanneer onder de drukkende last van onze zonden, bij het gewaarworden van Gods majesteit en heiligheid, het moment komt van volslagen zelfovergave en wij Hem rechtvaardigen in Zijn straffen. In dat vlakke veld voltrekt zich het bovennatuurlijke wonder, waar God in Christus tot ons van vrede spreekt en ons de hand reikt. Hij verlicht ons verstand door Zijn kracht, richt ons op uit de geestelijke doodsslaap en schrijft als met Zijn vinger Zijn wet op de tafels van ons hart. Alles is van nu af aan nieuw, de Christus is ons alles. Verwondering en aanbidding, vertrouwen en berusten, alles ineens en voor altijd als een volmaakte gift, die van JHWH afdaald is ons deel geworden. (Jesaja 54:10) *Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de JHWH, uw Ontfermer.*

Zou zulk een geweldige gebeurtenis als ‘het opstaan uit de geestelijke dood’, het levend- en verenigd worden met de Christus, het aangenomen worden tot kinderen, etc. geen volle zekerheid met zich brengen en ongemerkt aan ons voorbijgaan? Zouden wij niet weten wanneer wij uit de slaafse gevangenis werden bevrijd?

Uit de “Oden van Salomo”, een pseudepigrafisch psalmenboek uit de 2e eeuw, de volgende regels, waaraan wij kunnen vernemen hoe de Torah-gelovigen leefden vanuit de zekerheid en blijdschap des geloofs:

Hoofdstuk 17:1 *Ik ben gekroond door JHWH, en mijn kroon is de levende God.*

2. *Ik ben gerechtvaardigd door mijn Meester, en mijn verlossing is onvergankelijk*

3. *Ik ben bevrijd van nutteloze dingen, en ik ben geen veroordeelde man meer*

4. *Mijn banden zijn verbroken door Zijn handen. Ik heb het gezicht en de gedaante van een nieuwe adamiet ontvangen: Ik ben verlost!*

5. *De gedachte aan de Waarheid heeft mij geleid. Ik heb haar nagestreefd en ben niet afgedwaald*

6. *Iedereen die mij zag was verbaasd, en ik was voor hen als een vreemdeling*

7. *Hij die mij gekend heeft en grootgemaakt heeft, is de Hoogste God. Hij heeft mijn verstand verlicht tot de hoogste Waarheid. Heerlijkheid aan U, mijn Hoofd, onze Gezalfde, Halleluja!*

Plaats de zekerheid des geloofs tegenover de onzekerheid des levens, en het laatste verdwijnt als damp voor de zon. Al lijkt het dat wij momenteel leven in het tijdperk van ‘zeer dichte mist’, wanneer de zon doorbreekt worden alle nevels opgeklaard. Waarom zouden wij nog langer in de kou blijven staan, als er plaats voldoende is om zich in de Zon te koesteren?

De ware spiritualiteit zoals deze tijdens de Reformatie weer was ontdekt, is zelfs nu in de bevindelijk-gereformeerde kring bijna niet meer aanwezig. Er zijn opvallend genoeg nog wél stromingen in de Rooms Katholieke kerk waar deze spiritualiteit wordt onderzocht en beleden, met name het Titus Brandsma Instituut waar prof. dr. H. Blommenstijn en prof. dr. C. Waaijman waardevolle studies en lezingen houden over mystiek en spiritualiteit. En ook in het blad Pentagram (Lectorium Rosicrucianum) worden in feite dezelfde zaken besproken over mystiek en spiritualiteit zoals de reformatoren erover spraken, maar dan in andere bewoordingen.

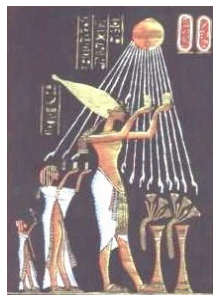
In de Reformatie was er nog de zekerheid van het onwankelbare geloof in Jahweh en zijn beloften. Al kort daarna ging de twijfel de boventoon voeren. De oorzaak daarvan bestond uit het feit dat men niet zeker was en men ging zoeken naar kenmerken. Uit de kenmerken maakte men gevolgtrekkingen (syllogismos), waarbij men vooral lette op uitwendige kentekenen, waaruit men Jahweh’s welwillendheid meende te mogen zien. Dit is het zogenaamde “verkiezings-denken”, waar een sobere leefwijze en harde werkersgeest te zien waren, waaruit volgens sommige theologen de kern van de geest van het kapitalisme is voortgesproten. En dat kan, gezien de Gereformeerden altijd goed waren in de leer, maar ook in het geld-verzamelen. Festus Hommius, de scriba van de Dordtse Synode 1618 liet een groot vermogen na, en nog anderen met hem. Wel dat men meer met toewijding aan de Schepper wilde werken, en niet zozeer uit geldbejag.

De eerste Christenen en hun feestdagen

Toen velen van de eerste christ-gelovigen hun geloof verlieten, gingen zij een georganiseerde kerk vormen met andere feestdagen en een andere rustdag. Tevens voerde men andere rituelen in en ging men er een betaalde clerus (geestelijke stand) op na houden. De Zondag werd hun nieuwe rustdag, die men evenwel op grond van het vierde gebod wilde baseren.

In het “Gereformeerd Kerkblad” 57e jaargang no.23 bespreekt ds. E.L. Lieftink het rapport van de Deputaten over het vierde gebod en de zondag. De titel van het rapport is: “Zondag, HEER-lijke dag”.

De deputaten kregen in 2002 van de synode opdracht “om de kerken te dienen met een positieve standpuntbepaling over de viering van de

Akhenaton zoon-
aanbidding

zondag als dag van de Here in het licht van het vierde gebod”. Wat ons opvalt is, dat de deputaten niet gevraagd hadden om een eerlijke en objectieve standpuntbepaling. Hier is sprake van vooringenomen standpunten, er moest een rapport komen dat ten gunste is voor het kerkelijk standpunt dat de zondagsviering als dag van de Here zou gefundeerd zijn in het vierde gebod. De deputaten zochten en zochten, om de link te vinden tussen het vierde gebod en de zondag, want daar draait het immers altijd om bij de soms heftige discussies over dit gevoelige onderwerp. De deputaten vonden wat

zij zochten, n.l. dat de gereformeerde traditie de zondag mede gefundeerd heeft op het vierde gebod. De traditie heeft in deze een soort bovennatuurlijke kracht, die de wáre inzetten van JHWH zelfs overstijgt. De deputaten noemen de viering van de eerste dag der week een “geloofsbeslissing die door de verlichting van de Heilige Geest tot overtuiging is uitgegroeid. De christenen zouden vanaf Pasen de eerste dag der week als opstandingsdag hebben gevierd. Indien het waar zou zijn dat de discipelen elke eerste dag der week bij elkaar kwamen, dan nóg vormt dat niet het bewijs dat het vierde gebod drastisch zou zijn gewijzigd. Het Goddelijk gebod staat immers ver boven alle geloofsbeslissingen van mensen, ook al schrijft men deze toe aan de verlichting van de heilige Geest.

De deputaten wijzen erop dat er tussen de rechtstreekse voorschriften van Jahweh en de menselijke regels en bepalingen nog een derde categorie bestaat, n.l. de kerkelijke uitspraken, b.v. over de (kinder)doop, de canon en de drie-eenheid. Alzo moet, volgens hen, in het nieuwe verbond de zondag als rustdag worden gehouden. Hier gaat de godsdienstige mens op de stoel van de Godheid zitten en bewandelt de derde weg, door zélf te bepalen wat goed en wat kwaad is. Wie heeft hier nog het hoogste en laatste woord? Jahweh òf de mens? De doop, de canon en de drie-eenheid zijn vanaf het begin bronnen van twist geweest, hete hangijzers waaraan menigeen zich ernstig bezeerd heeft. De kerkelijke uitspraken stelt men bóven de Goddelijke, of men brengt hen op filosofische wijze in schijnbare overeenstemming met elkaar.

Het Godswoord neemt men niet serieus, het mensenwoord krijgt voorrang. Volgens de deputaten liggen de kerkelijke uitspraken zo dicht tegen de Goddelijke geboden aan, dat men ervan mag uitgaan dat er een gebod is tot zondagsrust. Dat is echter nattevingerwerk. Het rapport verbindt de zondag aan de sabbat, terwijl men handhaaft dat er evenwel twee meningen naast elkaar blijven bestaan, nl. dat het óók legitiem is om de zondag niet op het vierde gebod te funderen. In de belijdenis (de Heidelbergse Catechismus zondag 38) kent men aan de zondag bijzondere waarde toe. De deputaten erkennen dat in het N.T. én in de eerste 300 jaar van de kerkgeschiedenis nergens de koppeling wordt gelegd tussen sabbat en zondag. Bij het vieren van de zondag zou het gaan om een nieuwe inhoud van de rustdag. De deputaten geven duidelijk aan dat de christelijke kerk, a) geleidelijk, b) uit kracht van Christus’opstanding, c) onder leiding van de Heilige Geest de zondag in plaats van de sabbat heeft gekozen. Ergo, de kerk heeft eigenhandig het vierde gebod gewijzigd, en schrijft dat toe aan de leiding van de Heilige Geest, om haar handelwijze te legitimeren. De vlag moet de lading dekken.

De zondag is genoemd naar de zon en aloude zonne-aanbidding. Vele namen werden aan de zonnegod gegeven als: Ra, Osiris, Baäl, Marduk, Aurora, Mithras, Sjamas, etc. In Israël werd eveneens de zon aanbeden, Ez. 6:4-6, 8:16-18. Keizer Constantijn stelde de zondag in als rustdag, als vervanging van de sabbat.

Kardinaal J.H. Newman schrijft in zijn boek “The development of Christian doctrine” het volgende:

“Eusebius zegt in meerdere citaten dat Constantijn de heidenen de uiterlijke vormen van hun godsdienst liet behouden, om zijn religie bij hen aan te bevelen: het gebruik van hun tempels, de verering van hun eigen heiligen, de symbolen (vaak bomen), de wierook, de lampen en kaarsen, de eed bij het genezen van zieken, het wijwater, de jaargetijdefeesten, het gebruik van kalenders, processies, de inzegening van akkers, de priesterkleding, de geschoren priesterkruin en trouwring, het buigen naar het oosten, en later de beeldenverering. Enkele liederen, b.v. het “Kyrie eleyson”, zijn van heidense oorsprong. Zij werden heilig verklaard en in de kerkelijke rituelen overgenomen”.

Concilie met Constantijn

De Encyclopedia Britannica (9e druk) vermeldt bij het artikel “zondag” het volgende:

“De oudste documentatie over de zondagsviering als wettelijke instelling gaat terug tot het decreet van Constantijn van 7 maart 321. Het luidt als volgt: Alle rechter en inwoners van steden, alsook de arbeiders en handwerkers moeten op de eerbiedwaardige dag van de zon rusten; diegenen echter die op het land wonen, zullen zich vrij van de wet en onbetwist aan het verbouwen van de grond wijden, omdat het vaak voorkomt, dat geen andere dag dan deze zo goed dient om graan te zaaien en wijnstokken te planten, opdat de mens de van de hemel geschonken zegeningen niet door verwaarlozing van de beste tijd zou

verliezen. Deze Wet is van 7 maart 321, Corpus Juris Civilis Codex libera 3, Titel 12,3”.

De zondag van Constantijn werd door de kerk overgenomen. Paus Pius X in zijn catechismus 1910, op de vraag welke dag de sabbat is, antwoordt hij dat dat de zaterdag is. Maar waarom vieren wij dan de zondag? Dan antwoordt hij: *Wij vieren de zondag in de plaats van de zaterdag, omdat de katholieke kerk op het concilie van Laodicéa in het jaar 364 de heiliging van de zaterdag naar de zondag verplaatste.*

Hoe vieren wij de sabbat? Zowel onder de zondagvierders als onder de sabbatvierders is er verschil van mening over de vraag hoe men de sabbat dient te vieren. Om de vraag te beantwoorden dient het er ons niet om te gaan hoe wij erover denken, maar hoe in de beschrijving van Jesjoea als of hij historisch is, hij ons daarin voor is gegaan. Reeds ten tijde van Jesjoea ontstond er regelmatig een conflict over de activiteiten die op de sabbat geoorloofd zijn. De geestelijken in die dagen hadden bij de geboden veel eigen interpretaties gevoegd, die door Jesjoea gekenmerkt werden als zijnde ‘mensengeboden’, zie Marcus 7:7, die van geen nut zijn. Op de sabbat zouden de joden zeker geen vuur aansteken, maar lieten dat anderen voor zich doen. Momenteel zou men liever in de kou gaan zitten, dan de kachel, wanneer die uitgedoofd is, weer aansteken. Voor hen bestond de sabbat blijkbaar in een totaal niets-doen. Daartegen ageerde Jesjoea door te zeggen dat Zijn Vader werkte en Hij eveneens. Rusten betekent niet zoveel als ‘leeg-gaan’, of een totaal niets doen. Het is geoorloofd op de sabbat goed te doen, Mattheus 12 :12. Elohim heeft niet gerust als een totaal niets doen, maar Hij sabbateerde. Op de sabbat gaan ál Zijn werken normaal voort, zoals zon, maan en sterren. Die houden ook geen stilstand erop na. Sabbateren betekent rusten als een ophouden van materiele dingen te scheppen en deze te ordenen, om los te geraken van het satanisch geïnspireerde streven naar steeds méér. Niets-doen is juist des duivels oorkussen, en dát is een overtreding van het sabbatsgebod! Zie Jesaja 58 dat de sabbat géén zinloze dag is om totaal niets te doen en te vasten. Het is een dag van actieve naastenliefde. Onze hand moet niet worden gelijk de man die een verdorpe hand had en niets kon uitrichten, Mattheus 12:9-14. Onze hand

moet gezond blijven, ook op de sabbat. Goed doen op de sabbat was er bij de joodse geestelijken niet bij, en dáárin gaf Jesjoea een totaal ánder voorbeeld, Mattheus 12:10-14.

Doop, geloof en bekering

Bekering en geloof zijn geen processen van morele ontwikkelingen die voortkomen uit het verstandelijk voor-waar-houden van het feit dat er een Verlosser is en dat de Bijbel Gods Woord is. Nee, het is een volkomen vernieuwing van de basis van ons bestaan, waardoor de wáre geestelijke mens in ons openbaar wordt. Niet de vleeselijke mens moet maar wat opgekalefaterd worden. Er dient een geheel nieuwe mens op te staan. Geen uitwendige hulpmiddelen als kerkelijke sacramenten kunnen ons deel laten krijgen aan de Christus-kracht. Het gaat om de innerlijke verbinding van ons hart, door Zijn Geest, de geest des geloofs. Sacramenten berusten min of meer op magie en vormen ons niet om tot nieuwe mensen. De Geest maakt alleen vrij, vrij om ons niet door menselijke regels te laten binden. Kerken hebben juist leden nodig om in stand te blijven. Zij richten zich dan ook op de natuurlijke mens. De geestelijke mens kunnen zij moeilijker vangen, tenzij dat deze ook in slaap is gedommeld. De natuurlijke mens is veel gemakkelijker in een hokje te stoppen, om de tuin te leiden en iets voor te spiegelen.

Arius

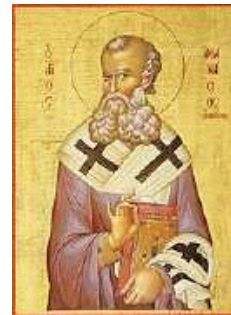
In de "Interrogatio Johannis", een stuk dat van de Katharen afkomstig is, staat het volgende: "Een vraag aan Jesjoea: Kan men door de doop van Johannes, zónder Uw doop, gered worden? Antwoord: *Wanneer Ik de mens niet met de Geest doop, ter vergeving van zijn zonden, zal geen mens slechts door de waterdoop het hemelrijk zien. Want Ik ben het brood des levens dat vanuit de 7e hemel neerdaalt. En wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, alleen deze worden zonen Gods genoemd.*

De doop (waar men het heeft over een kinderdoop, wat in feite meer een besprenging is van enkele druppels of zelfs handjes vol water) wordt sterk overschat. De kerk heeft zich voor de kinderdoop altijd beroepen

op het verbond en het daarbij behorende teken en zegel. Met de verbondstheologie als basis had men alzo een theologisch argument. In de Amersfoortse Joriskerk werd in november 2004 een doopreünie gehouden. Uitdrukkingen als: "Het staat op je voorhoofd geschreven". "Je hebt in de doop alles wat je hart begeert". "We doen onszelf tekort als we de doop droog laten staan". "Voelt U al nattigheid?" "Bij de doop doen we zelf niets, maar de Heere doet alles". "Door de doop blijf je levenslang lid van het koninkrijk", doen heel populair aan, maar missen elke Bijbelse grond. Het koninkrijk waarvan men lid zou worden, lijkt op een of andere club met een inwijdingsrite. Dat is het wat mensen ervan gemaakt hebben, een karikatuur, kerkelijk bedrog.

Religieus bedrog

Wij weten allen dat de eerste vier evangeliën namen van schrijvers dragen, die in werkelijkheid niet de auteurs ervan zijn. Tijdens de eerste eeuwen was het de gewoonste zaak van de wereld om een artikel te schrijven en dat toe te kennen aan de één of andere bekende figuur. Wij weten echter niet wie de werkelijke schrijvers zijn van de evangeliën. Wij weten ook hoe de canon samengesteld is, wat men toeschrijft aan de 'leiding van de heilige Geest', maar dat in werkelijkheid een werk is geweest van Athanasius om Arius uit te schakelen.

Athansius

De concilies beslisten erover welke boeken wel, en welke boeken niet in de canon zouden worden opgenomen. Op bijna magische wijze is dat eraan toe gegaan. Om een einde te maken aan de twist stelde keizer Constantijn voor dat men álle boeken die in aanmerking kwamen voor de canon van het N.T. in een afgesloten ruimte op een tafel zou leggen, en men daarna in gebed zou gaan. Dan zou men het aan de 'heilige Geest' verder overlaten om die boeken des nachts te selecteren, en de boeken die óp de tafel zouden staan de volgende morgen, dát zouden de boeken zijn die in de canon dienden te worden opgenomen. En alzo geschiedde het, met als resultaat dat er in totaal 66 boeken in de Bijbel werden opgenomen. Helaas, de leek mocht er geen

kennis van nemen van de clerus. De Bijbel was niet voor de gewone man. Tijdens de Middeleeuwen was het verboden voor de gewone man de Bijbel te lezen, op straffe des doods! En zelfs tot voor 50 jaar terug was het in België verboden door de R.K.kerk voor de leken om een Bijbel te bezitten!

Zo zou de hel er ongeveer uitzien

De clerus wist wel welke inconsistenties er in de Bijbel waren terecht gekomen, met name in het N.T. Wanneer de gewone man daarachter zou komen, kon de kerk haar deuren wel sluiten. De Bijbel was er overigens alleen in het Latijn, wat het moeilijk maakte voor de gewone man daarin te lezen. De clerus had vrij spel de leken wat op de mouw te spelden. Dat liet de clerus dan ook niet na. Men deelde de mens in tweeën, soms zelfs in drie delen,

nl. lichaam, ziel en geest. Het onderscheid tussen lichaam en ziel is vreemd aan de Hebreeuwse denkwereld. De dood wordt er dan ook niet gezien als een scheiding tussen ziel en lichaam. Een levend wezen is een levende ziel, en een dood wezen is een dode ziel. De ziel die zondigt zal sterven, wat erop duidt dat er geen losse ziel is die onsterfelijk zou zijn, zoals de clerus voorgeeft. In de Wet (de Thora) is geen enkele sprake van een hel, waarheen de zielen van kwade mensen zouden gaan. Mozes heeft nooit voor een hel gewaarschuwd. De mens **is** een levende ziel, en **heeft** een lichaam. De mens **is** geen lichaam, dat een ziel **heeft**. De mens vormt een éénheid. De ware mens is niet het lichaam. Het lichaam is slechts als een soort kleed, dat verouderd.

De Wet geeft zegeningen en vervloekingen weer, maar dan **in** dít leven, niet **na** dit leven. De doden gaan állen naar één en dezelfde plaats, n.l. het graf, de onderwereld. Er valt bij de dood géén scheiding, waarbij de rechtvaardigen naar een hemel zouden gaan en de kwaden naar een hel. Alle gestorvenen gaan naar de sheool, het graf, het dodenrijk. In heel het O.T. komt de hel als zodanig niet voor. Wanneer er werkelijk een hel zou bestaan als plaats van eindeloze pijniging, waarom zou JHWH dan

niet Eva en Adam terstond daarin hebben geworpen na hun ongehoorzaamheid? Dat zou heel wat menselijk kwaad en leed op aarde hebben bespaard. JHWH had daarna beter een nieuwe soort mensen kunnen scheppen en het opnieuw uit kunnen proberen of het nu beter zou gaan.

CV.Koers heeft een onderzoek ingesteld naar het geloof in de hel, zie RD 5-11-2004. Op de vraag wat de hel is, werd verschillend geantwoord. Van de ondervraagde predikanten ziet 43% de hel niet als plaats van eeuwige kwelling, maar als een eeuwige scheiding van God. De opvatting van de hel als traditionele plaats van eeuwige kwelling staat zwaar onder druk. De moeite die men momenteel heeft met wat eeuwenlang een nagenoeg onbetwist dogma in de kerk was, blijkt groot. Eenderde van de predikanten preekt nooit over de hel. En 27% vindt het een lastig onderwerp. 28% vindt de hel eigenlijk maar een theoretische kwestie, dat er voor je geloofsleven niet zoveel toe doet. In de Gereformeerde Gemeenten gelooft 96% wel in de hel als plaats van eeuwige kwelling.

Ten tijde van de Dordtse Synode 1618/19 werd onderstaand spotdicht verspreid, met als opschrift: “Triumphe van den Gereformeerden Duivel onder zijne Synode, vergaderd te Dordrecht”

*Toen in Holland tot Dordt de Synode was begonnen,
vuurde de Duivel voor de hel met piktonnen (teertonnen)
want al heeft hij alom veel vrinden en knapen wonen
nochtans kreeg hij nooit bijeen zulke personen
en nergens op aarde vergaderde al zulke raad
om te bewijzen dat God oorzaak is van alle kwaad
of dat Hij den mensch ondoenlijke dingen gebiedt
of eeuwelijk verdoemt de gestorvene zielen om niet
want al is “t dat de Duivel wel weet door reden
dat dit geheel strijdt tegen alle goddelijke zeden
nochtans is hij blij, dat zoveel kloeke mannen
leren God te wezen een Prinse der tirannen
ende dat God eeuwigheid den vrije wil gebonden*

*willende als vriend kiezen d' één, en de andren verwerpen als honden
en hoopt door deze leer te krijgen met grote hoopen
degenen, die menen het kwaad niet te kunnen ontloopen
dies bedankt hij Kalvijn voor dit nieuwe kamerspel
en de anderen zal hij bedanken, als zij komen in de Hel.*

Door de Dordtse vaders werden zeer hoge beloningen uitgelooft om de dichter, drukker en verspreiders in handen te krijgen. Echter tevergeefs!

Kerstfeest

In het RD 20-12-2004 stond een lezenswaardig artikel van Tineke van der Waal: "De furor van de kerstboom".

De verkorte inhoud ervan: "Kerst is pas in de 4e eeuw na Christus ingesteld. Het is niet waarschijnlijk dat Jezus in december is geboren. De datum 25 december heeft een heidense achtergrond, n.l. het feest van de zonnewende (Sol Invictus). De Dordtse Synode verbood in 1574 het kerstfeest. Momenteel haalt 80 tot 85% van de Nederlandse huishoudens een kerstboom in huis. De kerk en de zondagsschool hebben de boom in ons land binnengeleid. Tot begin 19e eeuw werd kerst zónder boom gevierd. Luther zou er volgens een legende mee begonnen zijn, een boom in huis te halen. Het Vaticaan waarschuwde omstreeks 1851 tegen het invoeren van het heidense gebruik van de kerstboom in Italië. De Schotse Presbyterianen zijn consequent: Géén kerstboom en géén kerstfeest! Waar in de Bijbel is het kerstfeest ingesteld?"

*StPieter kerstboom
met Istar-ster 8
puntig*

Hieraan willen wij toevoegen de vraag, waarom de christenen wél hun eigen bedachte feesten vieren en niet de voorgeschreven feesten van de Bijbel? Waarom wél kerstfeest en géén Bazuinfeest, Grote Verzoendag, Looftentenfeest en Slotfeest?

Dr. W. Aalders zag de tijd rond de geboorte van Christus als een scharnierpunt in de geschiedenis (RD 23-12-2004). Op de vraag hoe Aalders de situatie van de kerk in 2004 beoordeelt, gaf hij ten antwoord dat zij niet meer bewogen worden door de heilsprediking (het volk is

verzadigd en dood gepreikt, PM). "Wij kennen de dynamiek van de geschiedenis niet meer, Gods vlamme sprake, het apocalyptische. Dát opent vergezichten". Aalders heeft veel op met de 17e eeuwse shakers, die geschokt waren door de tijd. "Je kunt wel zeggen: ik ben gedoopt, maar je kunt ook zeggen: ik ben geschud tot in het diepst van mijn wezen. God roept ons tot grote dingen, en dan moet je je laten schudden".

Prof. dr. A. v.d. Beek (zie RD 18-12-04): "Evangelie past niet bij moderne kerkcultuur". Interview door Soteria; "Het Evangelie van het kruis past niet meer bij de huidige cultuur van kerkzijn. Die cultuur wordt gekenmerkt door zelfingenomenheid, door: 'We doen het toch aardig; we zijn een fijne, positieve, levendige gemeente; wij zijn nog wel

Toch mooi die kerststal!

niet arrivé, maar in elk geval redelijk op pad", aldus prof. Van de Beek. De professor richt vooral zijn pijlen op de gereformeerde gezindte: "Ik signaleer een tendens van arminianisme, de gedachte dat wij zélf kiezen voor het geloof. Noordmans schreef in de vorige eeuw: 'Tegenwoordig bidt de farizeeër met de woorden van de tollenaar'. Maar vandaag de dag moet je zeggen dat de farizeeër echt weer met de woorden van de farizeeër bidt: 'Ik dank u God dat ik toch wel aardig op pad ben als christen'".

De professor heeft gelijk. Algemeen heerst er zelfgenoegzaamheid. Het is een christendom zónder de geest van Christus. Men begrijpt Hem en Zijn Evangelieboodschap niet. Prachtige kerken, mooi georganiseerd, gezellige samenkomsten, met het uitzicht op een heerlijke hemel, dát is de hedendaagse tendens. Men laat het koninkrijk van JHWH ergens in een hoge hemel ontstaan, ná dit leven. Nee, zei Jesjoea, het koninkrijk is temidden van u. Dat rijk van JHWH voert ons naar een hoger bewustzijn, waarbij we wél met onze beide benen op de grond blijven. Er komt immers een vernieuwde aarde, waarop gerechtigheid zal wonen. En daaraan moeten wij nú reeds gestalte geven, door een toegewijd leven. Het koninkrijk ligt niet ergens in een verre hemel, hoog boven ons, maar is reeds hier op aarde. Dat is het weer héél-woorden, de

omvorming tot een nieuwe mens, de vernieuwing van ons hart, waar ons ik onttroond wordt en Jesjoea er woning maakt voor Zichzelf.

Innerlijke transformatie

Velen zullen het er mee eens zijn dat wij los dienen te komen van onszelf, van onze gespletenheid (dualiteit), om één te worden, mensen uit één stuk. In het Evangelie vinden wij de weg van innerlijke transformatie uitgebeeld in versluierde vormen. Daar zien wij hoe de mens sterft aan het zijne, aan de oude instincten. Wij mogen niet stil blijven staan bij het maken van een bruiloftskleed waarin men niet altoos mag blijven rondwandelen (het uitwendige), maar wij dienen geheel op te gaan in de Bruidegom zelf (dat is een inwendige hartezaak). Wel is het bruiloftskleed de voorwaarde tot bevrijding van ons ik, en het is symbool voor de uitstraling van de nieuwe mens en het volle leven. Dat leven is ín ons als een koninkrijk waar JaHWH regeert, door met Hem te wandelen. Binnen in ons -dat is in ons hart- is het nieuwe bewustzijn en het geestelijk leven ontwaakt. Daarin is de omvangrijke hemel in ons afgedaald, als in een notendop. Er is algehele transformatie, omkeer, omvorming, vernieuwing, opstanding, bekering, wedergeboorte, etc. nodig om erachter te komen wat wérkelijk leven is dat innerlijke rust verschaft. Ons ik moet geheel sterven. Zelfs het begeren van ons ik naar wedergeboorte is nog geen werk van vernieuwing. Dat behoort nog tot het oude, daar ook dat begeren van ons ik nog moet sterven. Wie levendgemaakt wil worden moet eerst geheel bewust geestelijk gestorven zijn. Waar de volheid van het nieuwe geestelijke leven naar binnen wil stromen, dient éérst alles leeggemaakt te worden, vol-ledig!

Totaal ontledigt, om weer vervuld te worden. Waar de mens nog met 1% van zichzelf is vervuld, is er nog geen plaats voor JHWH. Op het volslagen niets-doen, het niet-meer-werken, het gestorven zijn aan de wet, volgt het ware geloof als instrument om de Christus-kracht aan te grijpen en erdoor op te staan tot nieuw leven. Pas in de begrafenis van ons eigen ik ligt de volslagen zelfovergave, waarna als bevrijding de herrijzenis volgt. Wie zijn leven verliest, zal het behouden. Hier ontspringt de fontein van het nieuwe leven, de vernieuwde jeugd en zet men zijn voet op het pad der rechtvaardigen in het stralende licht des

levens. Deze metamorfose is geen blote verstandelijke redenatie, en het is niet het beamen van een stel geloofsregels. Nee, het is een diepgaande, nooit uit het geheugen te slijten innige ervaring, waarbij de liefde van JHWH in ons ontvlamt en wij Hem volkomen vrijwillig verkiezen te volgen om Zijn wil te volbrengen. Hier verliezen wij onze eigen grootheidswaan, worden wij nederigen van hart en armen van geest, om ons levenspatroon te voltooien naar Zijn wil.

Zolang wij mensen nog vragen hebben zijn wij niet overgegaan uit de geestelijke doodstaat in het volle leven. Iemand in een brandend huis zal intuïtief handelen en zal zoeken de brand te ontlopen of te blussen. Waar mensen nog met vragen kunnen leven en afwachting uit kunnen zien naar de Verlosser, of aan het zoeken zijn naar kentekenen van genade in zichzelf, daar heerst in hen nog de duisternis. Het overgaan uit zichzelf in het leven is een cruciaal moment en onvergetelijk tijdstip. Het is geen langgerekte heilsweg zoals men dat in de bevindelijk gereformeerde kringen zo gaarne wil. De ware vernieuwing van geest komt niet van binnenuit de mens zelf, en ook niet van buitenaf door uiterlijke kentekenen, maar ze komt van Boven. De uiterlijke leer (exoterisch) verschilt wezenlijk van de innerlijke (esoterisch) van de heilige Geest, en tussen die twee hangt een sluier van onwetendheid. Slechts door kennis van Boven kan die sluier worden weggenomen. Aan het sterven aan de wet, zoals in Galaten 1 genoemd, gaan altijd benauwdheden vooraf, zodat de mens zichzelf geheel schuldig kent en tot volkomen overgave komt, zoals in Leviticus 16 staat. Dan wordt men bevrijdt van nutteloze zaken en dringt het enige nodige. Velen kunnen wel iets van schuldgevoelens en schuldbelijdenis, maar niet diepgaand, niet dat het hun tot volkomen zelfovergave brengt. Men komt nooit wezenlijk los van zichzelf. En dáár gaat het toch om. Wanneer de mensen met een halve schuldbelijdenis echter religieus worden, ontstaat er een christendom dat door mensen zelf naar eigen inbeelding in het leven is geroepen. En dat hebben wij in deze brochure gezien waarin dat bestaat. Zij leren geboden en inzettingen die geboden van mensen zijn, Marcus 7:7.